

Sygn. akt I NSK 35/21

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski

w sprawie z powództwa T. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
przeciwko Przewodniczącemu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
z odwołania od decyzji Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji nr [...] z dnia 22 lipca 2019 r.
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 18 października 2022 r.
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. akt VII AGa 364/20,

**na podstawie art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c. zawiesza postępowanie
do czasu rozstrzygnięcia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii
Europejskiej sprawy o sygnaturze C-22/22.**

UZASADNIENIE

Decyzją nr [...] z 22 lipca 2019 r. Przewodniczący Krajowej Rady Telefonii i Telewizji (dalej także: pozwany, Przewodniczący), działając na podstawie art. 53 ust. 1 w zw. z art. 16a ust. 6 pkt 4 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji oraz art. 104 i 107 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, stwierdził, że T. Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (dalej także: powód, nadawca, T. S.A.), nadawca programu pod nazwą „T.”, dopuścił się naruszenia art. 16a ust. 6 pkt 4 ustawy o radiofonii i telewizji – poprzez przerwanie w celu nadania reklam audycji dla dzieci „[...]”, wyemitowanej 16 września 2018 r. W związku z zaistnieniem wskazanego naruszenia Przewodniczący nałożył na nadawcę karę pieniężną w wysokości 15.000 zł.

Przedmiotowa decyzja została w całości zaskarżona przez T. S.A. Wyrokiem z 23 grudnia 2019 r., sygn. akt XXVI GC 1212/19, Sąd Okręgowy w Warszawie uchylił w całości zaskarżoną decyzję i zasądził od Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji na rzecz T. S.A. kwotę 1.817 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 23 grudnia 2019 r., sygn. akt XXVI GC 1212/19, wniósł pozwany – zaskarżając przedmiotowe rozstrzygnięcie w całości.

Wyrokiem z 25 lutego 2021 r., sygn. akt VII AGa 364/20, Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił zaskarżone orzeczenie poprzez oddalenie odwołania powódki i zasądził od T. S.A. na rzecz Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 25 lutego 2021 r., sygn. akt VII AGa 364/20, wywiodła powódka T. S.A. – zaskarżając wskazany wyrok w całości.

Formułując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka stwierdziła m.in., że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące dopuszczalności zastosowania bardziej rygorystycznych reguł ograniczających emisję reklam niż to wynika z treści art. 20 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (Dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych), w sytuacji, gdy reguły te nie są zgodne z wymogami standardów prawa Unii Europejskiej – a mianowicie nie są zgodne z zasadą równości wynikającą m.in. z art. 20 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej – oraz nie spełniają wymogu konieczności jednoznacznego określenia zakresu nakazu lub zakazu.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał, że przepisy dotyczące ograniczeń dotyczących reklam towarzyszących audiowizualnym usługom medialnym na żądanie nie zostały uregulowane w taki sposób, by spełniona była przesłanka równości wobec prawa. Z brzmienia art. 47k ustawy o radiofonii i telewizji wynika bowiem,

że do audiowizualnych usług medialnych na żądanie nie znajduje zastosowania art. 16a ustawy o radiofonii i telewizji. Przedsiębiorcy dostarczający usług na żądanie konkurujący z nadawcami telewizyjnymi na podobnym lub nawet tym samym rynku nie mają zatem ograniczenia dotyczącego przerywania audycji dla dzieci w celu emisji reklam. Wobec powyższego ustanowiony przez ustawodawcę krajowego zakaz wynikający z art. 16a ust. 6 pkt 4 ustawy o radiofonii i telewizji ma zastosowanie tylko do nadawców telewizyjnych. W ocenie powódki takie zróżnicowanie pozycji nadawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie i nadawców telewizyjnych – na niekorzyść tych ostatnich – jest niezgodne z zasadą równości wobec prawa, wynikającą z art. 20 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Powódka stwierdziła bowiem, że na gruncie przepisów prawa Unii Europejskiej nadawcy telewizyjni i dostawcy audiowizualnych usług na żądanie powinni być uznawani za podmioty porównywalne, świadczące usługi podobne. Jednocześnie, za niewątpliwie powód uznał, że interesy chronione – fizyczny, umysłowy i moralny rozwój małoletnich oraz godność ludzka – które mają uzasadniać zakaz nadawania reklam w trakcie audycji dla dzieci, są aktualne tak samo w zakresie audycji telewizyjnych, jak i audiowizualnych usług na żądanie. Wobec powyższego, powód wskazał, że nie została spełniona przesłanka konieczna do tego, aby ustawodawca krajowy zastosował normę bardziej surową niż wymagałyby tego uregulowania Dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych – którą zgodnie z art. 4 ust. 1 Dyrektywy jest zgodność takiego surowszego przepisu z prawem unijnym. W tej sytuacji, zdaniem powoda, bezpośrednio zastosowanie powinny znaleźć uregulowania Dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych, a dokładniej art. 20 ust. 2 Dyrektywy, zgodnie z którym emisja audycji dla dzieci może zostać przerwana reklamą telewizyjną: ale tylko raz w ciągu każdego przewidzianego w układzie audycji okresu nie krótszego niż 30 minut, o ile czas trwania danej audycji – przewidziany w układzie audycji – jest dłuższy niż 30 minut.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania; ewentualnie, w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – o jej oddaleniu w całości.

Uzasadniając wniosek o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany wskazał m.in., że zasada równości wobec prawa może mieć zastosowanie w sytuacjach porównywalnych, a do takich nie należą sytuacja nadawcy telewizyjnego rozpowszechniającego program, tzn. dostawcy usługi linearnej, oraz sytuacja dostawcy audiowizualnych usług medialnych na żądanie, tzn. dostawcy usługi nielinearnej. Audiowizualne usługi medialne na żądanie różnią się bowiem od usług przekazu telewizyjnego możliwościami wyboru i kontroli, jakie dają użytkownikowi, a także wpływem, jaki wywierają na społeczeństwo. Pozwany wskazał, że uzasadnia to objęcie audiowizualnych usług na żądanie węższym zakresem regulacji, co oznacza, że powinny one pozostawać w zgodności jedynie z podstawowymi zasadami określonymi w Dyrektywie o audiowizualnych usługach medialnych.

Powyższe zagadnienia stały się przedmiotem pytania prejudycjalnego skierowanego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przez Sąd Najwyższy. Postanowieniem z 15 grudnia 2021 r. w sprawie o sygn. I NSK 36/21 Sąd Najwyższy przedstawił zagadnienie o następującej treści: „Czy artykuł 20 ust. 2 w związku z artykułem 4 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych) oraz art. 11 i art. 20 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowania krajowego, które zakazuje wyłącznie nadawcom telewizyjnym umieszczania w ich audycjach dla dzieci reklam, nie obejmując tym zakazem nadawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie?”. Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wpłynął do Trybunału w dniu 7 stycznia 2022 r. i został zarejestrowany pod sygn. C-22/22.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postępowanie sądowe podlega zawieszeniu z mocy art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c., albowiem rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W Trybunale toczy się sprawa

(C-22/22) zainicjowana pytaniem prawnym Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r., I NSK 35/21 w przedmiocie interpretacji art. 20 ust. 2 w związku z artykułem 4 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych) oraz art. 11 i art. 20 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, która odnosi się do problemu prawnego występującego między innymi w niniejszej sprawie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[as]